

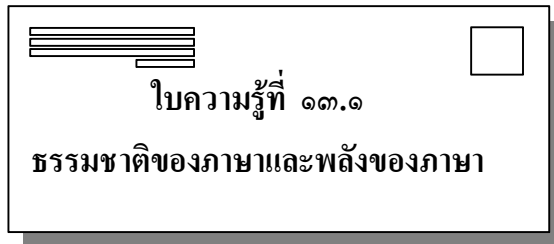

หน่วยที่ ๕

คุณวิถีภาษาไทย

"ภาษาไทยหอมระรื่นใจ
ไทยทั้งชาติ"

ธรรมชาติของภาษา

๑. ภาษาที่ใช้เสียงสื่อความหมาย

๑) ความหมายของภาษา

คำว่า ภาษา เป็นคำสันสกฤตมาจากรากศัพท์เดิมว่า ภาษป แปลว่า พูดหรือกล่าวอันเป็นความหมายอย่างแคบ คือ หมายถึง ถ้อยคำที่มนุษย์ใช้พูดเพื่อสื่อความหมาย ส่วนความหมายของภาษาอย่างกว้าง คือ การติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกันระหว่างมนุษย์ อาจเป็นภาษาท่าทาง ภาษาคอมพิวเตอร์ หรือภาษาใบ้

๒) ประเภทของภาษา

ภาษามี ๒ ประเภท คือ

(๑) วจนภาษา คือ ภาษาที่ใช้ถ้อยคำ ได้แก่ ภาษาพูด และภาษาเขียน

(๒) อวจนภาษา คือ ภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ ได้แก่ อากัปกิริยา ท่าทาง การใช้สายตา ตลอดจนเวลาและสถานที่ในการสื่อสาร

๓) กำเนิดของภาษา

การใช้เสียงสื่อความหมายบางคำสัมพันธ์กับถ้อยคำ นักปราชญ์ทางภาษา จึงสรุปกำเนิดของคำในภาษา ดังนี้

(๑) ภาษาเกิดจากการเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น

▶ เลียนเสียงสัตว์ร้อง เช่น กา กบ แมว จิ้งจก ตู๊กแก อิ้งอ่าง

เป็นต้น

▶ เลียนเสียงวัตถุ เช่น ปัง ปัง โครม กริ่ง ออก หวด กรับ (รด)

ตุ๊ก ๆ (หัวเราะ) คิก ๆ เป็นต้น

▶ เสียงธรรมชาติ เช่น เปรี๊ยะ จ๊ก ๆ ชู่ ซ่า เป็นต้น

▶ เสียงสัมพันธ์กับความหมาย เช่น

- เสียง ข จะมีความหมายทางอารมณ์รุนแรง เช่น จิ้ง เจ็อง

เข้ม ข่มขืน ขึ้นขม เป็นต้น

- เสียง ข นำ ย จะมีความหมายทางไม่เรียบร้อย ไม่อยู่นิ่ง เช่น
ขยำ ขย่ม ขยุกขยิก เป็นต้น
- เสียง ข นำ ม จะให้ความรู้สึกที่เคลื่อนไหว เข้มแข็ง จริงจัง
เช่น ขมึง เขม็ง เขม่น จะมักเขม่น เป็นต้น
- เสียง ง มีลักษณะทางไม่มั่นคง ตลก น่าสงสาร เช่น โง่
โง่งงา เงอะงะ งั่ง งุ่มง่าม เป็นต้น
- เสียง ค ควบ ล แสดงภาวะไม่อยู่นิ่ง เช่น คล้ำ เคลื่อน
คล้อย คลาน เป็นต้น
- คำที่ประสมด้วยสระ เอ จะแสดงภาวะไม่ตรง เช่น เข เก เป็
เหล่า เป็นต้น

(๒) ภาษาเกิดจากคำอุทาน เช่น อื้อ ว้าย ต้ายตาย แหม เฮฮา เป็นต้น

(๓) ภาษาที่เกิดจากเด็กทารก เช่น เสียงอ้อแอ้ เสียงร้อง และเสียงเด็กสอน
พูด เด็กสอนพูดจะพูดพยัญชนะวรรคปะ (ป ผ ภ พ ม) ได้ก่อน เช่น พ่อ แม่ ใน
ภาษาไทย papa (father) mama (mother) ในภาษาอังกฤษ ป๊ะ อะมะ
ในภาษามลายู ปีตา มาตา ในภาษาบาลี เป็นต้น

(๔) ภาษาที่เกิดจากมนุษย์สร้างคำขึ้นใหม่ โดยคนที่พูดภาษาเดียวกันตกลง
กันว่า คำใด เสียงใด ควรมีความหมายว่าอย่างไร ฉะนั้นภาษาจึงเป็นสัญลักษณ์ คือ
ลักษณะที่รับรู้ร่วมกัน

๒. ภาษาประกอบด้วยหน่วยเล็กซึ่งประกอบกันเป็นหน่วยใหญ่ขึ้น

องค์ประกอบของภาษาเริ่มจากเสียง เสียงประกอบเป็นคำ คำประกอบกันเป็น
กลุ่มคำหรือประโยค ประโยคประกอบกันเป็นข้อความหรือเรื่องราว

หน่วยที่เล็กที่สุดในภาษา คือ หน่วยเสียง ทุกภาษาจะประกอบด้วยหน่วยเสียง
พยัญชนะ และหน่วยเสียงสระ แต่มีเพียงบางภาษาที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ คือ ภาษาไทย
จีน เป็นต้น

หน่วยเสียงพยัญชนะกับสระ หรือหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ จะ
ประกอบเป็นหน่วยคำหรือคำ เช่น บ้าน เป็นต้น

หน่วยเล็กที่สุดที่มีความหมายในภาษาเรียกว่า หน่วยคำ ส่วนคำอาจมีความหมาย
หรือไม่มีมีความหมายก็ได้ หรืออาจมีความหมายในภาษาอื่น

พยางค์ คือ เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งๆ อาจเป็นคำหรือเป็นส่วนของคำ เช่น

นา ประกอบด้วย น + ๑ + วรรณยุกต์สามัญ เป็น ๑ หน่วยคำ ๑ พยางค์ ๑ คำ
นาวา เป็น ๑ หน่วยคำ ๒ พยางค์ ๑ คำ
นาพิกา เป็น ๑ หน่วยคำ ๓ พยางค์ ๑ คำ

เป็นต้น

คำที่ประกอบขึ้นอาจเป็นคำเดี่ยว (คำมูล) คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำคู่ แล้วแต่ชนิดของคำที่นำมาประกอบกัน เมื่อนำคำมาเรียงกัน จะทำให้เกิดกลุ่มคำ หรือ ประโยค ขึ้นเป็นจำนวนมากโดยไม่จำกัด เมื่อนำประโยคหนึ่งมารวมกับอีกประโยคหนึ่งก็จะ ได้ประโยคมากมายเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ตามรูปแบบของคำประพันธ์หรือการสื่อสารนั้น ๆ ดัง ตัวอย่าง

“การที่จะเรียนวิชาได้โดยวิธีใดไม่สำคัญ ข้อสำคัญอยู่กับตัวผู้เรียนต่างหาก เปรียบเหมือนเตงกวาจะดองด้วยน้ำส้มฝรั่งก็ได้ ดองด้วยน้ำกระเทียมก็ได้ เมื่อดองแล้วก็ อร่อยทั้งสองอย่าง ข้อสำคัญคือเตงกวาที่จะเอาลงดองจะต้องเป็นเตงที่ยังไม่เน่า ถ้าเน่าเสีย แล้วจะดองด้วยน้ำกระเทียมหรือน้ำส้มขวดละด่าถึงมันก็ไม่เป็นรสทั้งนั้น บุคคลที่สืบเสาะร่ำ เรียนวิชาก็เหมือนเตงกวาดอง ถ้านิสัยใจคอมันเน่าเสียแล้วถึงจะร่ำเรียนด้วยวิธีใดมันก็คงไม่ เป็นเรื่องทั้งสิ้น”

(น.ม.ส. : จดหมายจากวางหว้า)

๓. ภาษามีการเปลี่ยนแปลง

ภาษาทุกภาษาที่ยังใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวันย่อมมีการเปลี่ยนแปลง การ เปลี่ยนแปลงนั้นอาจเกิดการเปลี่ยนแปลง เสียง คำ ความหมาย และรูปประโยค เช่น

๑) การเปลี่ยนแปลงของเสียง เช่น

การกร่อนเสียง เช่น	อันหนึ่ง	เป็น	อนึ่ง
	จันนั้น	เป็น	จะนั้น
	สายเอว	เป็น	สะเอว
	ดาวัน	เป็น	ตะวัน
	ดั้นเคียน	เป็น	ตะเคียน

เป็นต้น

การกลมกลืนเสียง เช่น	อย่างนี้	เป็น	อย่างจี้
	อย่างนั้น	เป็น	อย่างจั้น
	อย่างไร	เป็น	อย่างไ

	พินุลมังสาหาร	เป็น	พินุลมังสาหาร
	ทีเดียว	เป็น	เทียว
			เป็นต้น
การเติมเสียง เช่น	ฉรงค์	เป็น	รฉรงค์
	ท้วง	เป็น	ประท้วง
	ชิด	เป็น	ประชิด
	กา	เป็น	อีกา
			เป็นต้น
การตัดเสียง เช่น	อนิจจา	เป็น	นิจจา
	อภิรมย์	เป็น	ภิรมย์
	สังขาร	เป็น	สังขาร์
	วิญญาณ	เป็น	วิญญาณ์
			เป็นต้น
การสูญเสียงหน่วยเสียง เช่น	สายโลหิต	เป็น	สาโลหิต
ล หายไป เช่น	ปลา	เป็น	ปา
	กลุ่ม	เป็น	กุ่ม
			เป็นต้น

๒) การเปลี่ยนแปลงของคำ

การตัดคำ เช่น	รับประทาน	เป็น	รับ หรือ ทาน
	ข้าพเจ้า	เป็น	ข้า
	อักษิณิ	เป็น	อักษิ โษ
	สาธุ	เป็น	ธุ
	พัทลุง	เป็น	ตะลุง
			เป็นต้น

๓) การกลายความหมาย

อาทิ (บาลี) เดิมหมายถึง แรก ต้น กลายเป็น เช่น
 อาวุโส (บาลี) เดิมหมายถึง เพื่อน หรือผู้น้อย กลายเป็น ผู้มีวัยวุฒิ

เหนือกว่า

กาลิ (บาลี) เดิมหมายถึง หญิงผิวดำ กลายเป็น คนชั่ว

ทิว (บาลี) เดิมหมายถึง ความเห็น กลายเป็น ความถือดี
เป็นต้น

๔) การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประโยค

เขาถูกเชิญไปกล่าวอวยพรในงานมงคลสมรส เป็น โครงสร้างแบบ
ภาษาต่างประเทศ ควรเป็น เขาได้รับเชิญให้กล่าวอวยพรในงานมงคลสมรส

สาเหตุที่ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง

- (๑) การพูดจากันในชีวิตประจำวัน เช่น การพูดออกเสียงที่ไม่ชัดเจน
- (๒) ความเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม เช่น มีสิ่งประดิษฐ์ใหม่ เป็นต้น
- (๓) การใช้ภาษาของเด็กที่เรียนหรือเลียนจากสื่อมวลชน
- (๔) อิทธิพลของภาษาต่างประเทศ

กล่าวโดยสรุปว่า ภาษาเหมือนสิ่งมีชีวิต ย่อมมีการเปลี่ยนแปลง มีเกิด แก่
เจ็บ และตาย เช่น

ภาษาเกิดใหม่ เช่น สหสวรรค์ (พันปี) สุวรรณชาติ (ทองแดง) โลกาภิวัตน์
(โลกหมุนเร็วอย่างไร้พรมแดน)

ภาษาแก่ เช่น ลางที (บางที) เป็นต้น

ภาษาเจ็บ เช่น มหาลัย โรงบาล เค้า (เขา) ยัย (ยาย) เป็นต้น

ภาษาตาย เช่น ข ค (ปัจจุบันไม่ใช่แล้ว) เป็นต้น

๔. ภาษาต่าง ๆ มีลักษณะที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

๑) ลักษณะของภาษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ

- (๑) ใช้เสียงสื่อความหมาย ทุกเสียงมีเสียงพยัญชนะ และสระ
- (๒) มีการสร้างคำใหม่หลายวิธีแต่คล้ายคลึงกัน
- (๓) มีสำนวน คือ ถ้อยคำที่มีความหมายแฝง เช่น ข้อมแมวขาย

ความหมายตรงก็คือข้อมสีแมวแล้วนำไปขาย แต่เมื่อเป็นสำนวน หมายความว่า หลอกหลวง

(๔) มีคำชนิดต่าง ๆ เช่น คำนาม สรรพนาม กริยา เป็นต้น

(๕) มีรูปประโยคแสดงความคิดคล้ายกัน เช่น ประโยคบอกเล่า คำถาม

และปฏิเสธ เป็นต้น

(๖) มีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา เป็นต้น

๒) ลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น

- (๑) เสียงต่างกัน เช่น ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ แต่ภาษาอังกฤษไม่มี ระดับเสียงวรรณยุกต์ เป็นต้น
- (๒) ภาษาไทยมีคำลักษณนาม แต่ภาษาอื่น เช่น ภาษาอังกฤษไม่มี เป็นต้น
- (๓) ภาษาไทยเป็นภาษาเรียงคำ ถ้าเรียงคำสลับที่กันความหมายเปลี่ยนแต่ ภาษาอื่น เช่น ภาษาอังกฤษ บาลี สันสกฤต ถือความสัมพันธ์ในคำเป็นสำคัญ เรียงคำสลับที่ ความหมายอาจไม่เปลี่ยน เป็นต้น

พลังของภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมือทางการสื่อสารและสามารถใช้พัฒนาตนได้ ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

๑. ภาษาช่วยให้คนรู้จักคิด แล้วแสดงออกมาด้วยการพูด การเขียน และการกระทำ ถ้าคนไม่มีภาษาจะคิดไม่ได้ คนมีภาษาน้อยความคิดจะไม่กว้างไกล วิสัยทัศน์จะแคบ
๒. ภาษาช่วยให้มนุษย์พัฒนาความคิด ช่วยสร้าง สังคมให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบ สุข มีไมตรีต่อกันโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ
๓. ภาษาช่วยให้มนุษย์เกิดการพัฒนา โดยใช้ภาษาในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การอภิปรายโต้แย้ง นำไปสู่ผลการสรุปเพื่อพัฒนาตนเองและสังคม
๔. ภาษาช่วยให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ จดบันทึกความรู้ และช่วย จรรโลงใจ ภาษาก่อให้เกิดวรรณกรรมและวรรณคดี ทำให้มนุษย์มีความสุขด้วยการร้องเพลง อ่านบทกลอนที่ไพเราะ
๕. ภาษามีพลังในตัวของมันเอง เพราะภาษาประกอบด้วยเสียงและความหมายการใช้ ถ้อยคำทำให้เกิดความรู้สึกต่อผู้รับสาร อาจก่อให้เกิดความชอบหรือชัง

ตัวอย่างคำประพันธ์ที่แสดงพลังของภาษา

“ใครราญไครรุกค้ำว	แดนไทย
ไทยรบจนสุดใจ	ขาดคืน
เสียดเนื้อเลือดหลังไหล	ยอมสละ สิ้นแล
เสียดชีพไปเสียดสิ้น	ชื่อก้องเกียรติงาม”

(พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว)

ใบงานที่ ๑๓.๑

- วัตถุประสงค์** เพื่อประเมินพัฒนาการด้านการเรียนรู้ เรื่อง ภาษาต่าง ๆ มีลักษณะที่เหมือนกันและแตกต่างกัน
- จุดประสงค์การเรียนรู้** เรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติของภาษาโดยทั่วไป และสามารถวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย ตลอดจนพลังของภาษาที่ช่วยพัฒนาความคิด ความรู้ ความรัก และความภาคภูมิใจในภาษาไทย และความเป็นชาติไทย
- คำชี้แจง** ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในกิจกรรมต่อไปนี้

จุดประสงค์ของกิจกรรม

๑. เพื่อฝึกการทำงานร่วมกัน
๒. เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความสังเกต
๓. เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักศึกษาค้นคว้าแล้วนำมาเสนอทั้งการพูดและการเขียน
๔. เพื่อฝึกการรวบรวมข้อมูลภาคสนาม หรือข้อมูลจากเอกสาร

กิจกรรม

๑. แบ่งกลุ่มออกเป็น ๔ กลุ่ม คือ ๑. กลุ่มภาษาอังกฤษ ๒. กลุ่มภาษาจีน ๓. กลุ่มภาษาเขมร ๔. กลุ่มภาษาบาลี-สันสกฤต
๒. แต่ละกลุ่มค้นคว้าหาความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษานั้น ๆ กับภาษาไทยในเรื่อง ๑. เสียง ๒. คำ ๓. ประโยค ๔. ความหมาย ๕. อื่น ๆ
๓. นำเสนอผลการค้นคว้า โดยรายงานเป็นลายลักษณ์อักษร และรายงานด้วยวาจาหน้าชั้นเรียน

แนวการประเมิน

๑. ให้คะแนนจากการเสนอรายงานเป็นลายลักษณ์อักษร
๒. ให้คะแนนและสังเกตจากการรายงานหน้าชั้น
๓. การสังเกต

ใบงานที่ ๑๓.๒

- วัตถุประสงค์** เพื่อประเมินพัฒนาการด้านการเรียนรู้ เรื่อง พลังของภาษา
- จุดประสงค์การเรียนรู้** เรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติของภาษาโดยทั่วไป และสามารถวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย ตลอดจนพลังของภาษาที่ช่วยพัฒนาความคิด ความรู้ ความรัก และความภาคภูมิใจในภาษาไทย และความเป็นชาติไทย
- คำชี้แจง** ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในกิจกรรมต่อไปนี้

จุดประสงค์ของกิจกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์ข้อความ
๒. เพื่อให้นักเรียนฝึกการสรุปความ
๓. เพื่อให้เรียนนำความรู้ทางทฤษฎีมาปฏิบัติ

กิจกรรม

จงอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วสรุปว่า ข้อความนี้มีพลังภาษาอย่างไร ในด้านใดบ้าง นำเสนอด้วยการเขียนเป็นรายบุคคลหรือร่วมอภิปราย

“ฉะนั้นไชร์ของไทยจงร่วมรัก
เอาไว้เพื่อเมื่อมีไฟร็อน
ไทยรวมกำลังตั้งมั่น
ถึงแม้ว่าศัตรูผู้มีแรง
ขอแต่เพียงไทยเราอย่าพลาญชาติ
ไทยอย่างมั่งร้ายท่าลายไทย
ให้นานาภาษาเขานิยม
ช่วยกันบำรุงความรุ่งเรือง

จงร่วมสมัครสโมสร
จะได้สู้ศัตรูด้วยเต็มแรง
จะสามารถป้องกันขันแข็ง
มายุทธ์แย่งก็จะประหลาดไป
ร่วมชาติร่วมจิตเป็นข้อใหญ่
จงพร้อมใจพร้อมกำลังระวังเมือง
ชมเกียรติยศฟูเฟื่อง
ให้ชื่อไทยกระเดื่องทั่วโลก

ช่วยกันเต็มใจใฝ่ผล
ให้อยู่จนสิ้นดินฟ้า

บำรุงทั้งชาติศาสนา
วัฒนาเกิดไทย "ไชโย"

(พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว : พระร่วง)

แนวการประเมิน

๑. ตรวจให้คะแนน
๒. การสังเกตจากการอภิปรายแสดงความคิดเห็น

ใบความรู้ที่ ๑๔.๑
การเปลี่ยนแปลงของภาษา

ความหมายของภาษา

๕. ความหมายอย่างกว้าง ภาษา คือ การแสดงออกเพื่อสื่อความหมายโดยมีระบบ กฎเกณฑ์ที่เข้าใจกันระหว่างสองฝ่าย การแสดงออกนี้อาจจะเป็นเสียง ท่าทาง สัญญาณต่าง ๆ ฯลฯ และอาจเป็นการสื่อความหมายระหว่างคนหรือระหว่างสัตว์ก็ได้

๖. ความหมายอย่างแคบ ภาษา คือ ถ้อยคำที่มนุษย์ใช้สื่อความหมาย ตาม ความหมายอย่างแคบ ผู้ที่ใช้ภาษา คือ “มนุษย์” และสิ่งที่ใช้สื่อความหมาย คือ “เสียงพูด ของมนุษย์” ถึงแม้จะมีการถ่ายเสียงเป็นตัวอักษร แต่ก็ยังมีภาษาจำนวนมากไม่น้อยที่ยังไม่มี ตัวอักษร จึงกล่าวได้ว่า “ภาษาใช้สื่อความหมายโดยอาศัยเสียงเป็นสำคัญ

ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับเสียงที่ใช้สื่อความหมายนั้น

คำส่วนมากในภาษาต่าง ๆ ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับเสียงที่ใช้สื่อ ความหมายนั้น ทั้งนี้เนื่องจาก “การที่เสียงหนึ่งเสียงใดหมายความอย่างหนึ่งอย่างใดนั้นเป็น เรื่องของการตกลงกันของคนแต่ละกลุ่มแต่ละพวก” ดังนั้นคำที่ใช้สื่อความหมายอย่าง เดียวกันของภาษาต่าง ๆ จึงออกเสียงต่าง ๆ กันไป ถ้าคำแต่ละคำมีเสียงสัมพันธ์กับ ความหมายอย่างใกล้ชิดจริง ๆ ภาษาต่าง ๆ ก็น่าจะใช้คำตรงกัน

คำที่เห็นจะพอมีความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับความหมายบ้าง คือ คำที่เกิดจากการ เลียนเสียงในธรรมชาติ แต่ก็ต้องอาศัยการตกลงกันในกลุ่มชนที่ใช้ภาษาเดียวกันว่าจะเลียน เสียงเป็นเสียงอะไร เช่น นกชนิดหนึ่ง ไทยเลียนเสียงเรียกว่า “กา” บาลีเรียกว่า “กาก” ส่วนชาวอังกฤษเรียกว่า “โครว์” (crow)

นอกจากนี้อาจจะมีคำจำนวนหนึ่งในภาษาที่มีเสียงสื่อความหมาย แต่ก็ไม่ใช่ลักษณะ สากลปรากฏอยู่ในภาษาใดภาษาหนึ่งเท่านั้น เช่น ในภาษาไทย หน่วยเสียง /ค/ มักสื่อ ความหมายเกี่ยวกับความโกรธ ความไม่พอใจ (ขุน เคือง ข้อง) /เอ/ สื่อความหมายว่าไม่ ตรง (เฉ เบ้ เซ)

หน่วยในภาษาสามารถประกอบกันเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น

หน่วยในภาษา หมายถึง ส่วนประกอบของภาษา ได้แก่ เสียง คำ ประโยค ข้อความ เราสามารถนำเสียงที่มีอยู่จำกัดมาสร้างคำได้มากมาย และสามารถนำคำเหล่านั้นมาสร้างเป็นประโยคต่าง ๆ ได้ไม่รู้จบ ภาษาจึงมีลักษณะเหมือนตัวเลขที่มีตั้งแต่ ๐-๙ แต่เราสามารถนำตัวเลข ๐-๙ มาประกอบกันเป็นจำนวนเลขตั้งแต่ ๐ ๑ ๒ ๓ ... ๑๐๐ ... ๑๐๘๕ ... ถึงไม่รู้จบ

ภาษามีการเปลี่ยนแปลง

ภาษาทุกภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา สาเหตุที่สนับสนุนนั้นได้ดังนี้

๑. การพูดจาในชีวิตประจำวัน อาจทำให้เกิดการกลมกลืนเสียง เช่น "อย่างนี้" เป็น "อย่างเงี" "หนวกหู" เป็น "หนกหู" หรือเกิดการกร่อนเสียง เช่น "อันหนึ่ง" เป็น "อนึ่ง" "จันนั้น" เป็น "จะนั้น"

๒. อิทธิพลของภาษาอื่น เมื่อยืมคำหรือประโยคภาษาอื่นมาใช้ บางทีมิได้ดัดแปลงให้มีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาของตน ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไป เช่น "มันเป็นการยากที่จะเปลี่ยนแปลงนิสัยของเขา" ประโยคนี้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษที่ใช้ "It is" ขึ้นต้นประโยค

๓. ความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยน มีสิ่งใหม่ความคิดใหม่เกิดขึ้น ก็จะเกิดคำใหม่และคำที่ใช้มาแต่เดิมอาจจะสูญหายไป เช่นคำว่า "ฟาก" ที่หมายถึง "พื้นเรือน" นั้น คนสมัยใหม่ไม่รู้จัก เนื่องจากพื้นเรือนปัจจุบันเปลี่ยนไป ไม่ได้ใช้ไม้ไผ่ปูแล้ว

๔. การเรียนภาษาของเด็ก เมื่อเด็กเรียนภาษา เด็กจะปรุงเป็นภาษาของตัวเองด้วย เช่น ออกเสียง "คุณลุง" เป็น "จุนยุง" ใช้ภาษาปฏิเสธว่า "หนูเปล่ากิน" เป็นต้น เมื่อเจริญวัยขึ้นเด็กจะค่อย ๆ แก้ไขส่วนที่ผิด แต่ขณะเดียวกันอาจจะมีบางลักษณะที่เด็กไม่ได้แก้ไขสืบทอดภาษาต่อไป ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้

สิ่งที่ควรระวังในการเปลี่ยนแปลงของภาษาคือ อย่าให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปจนสื่อสารกันไม่ได้ผล เช่น "เธอรักตุ๊กตาด้านนั้น" ออกเสียงเป็น "เธอลักตุ๊กตาด้านนั้น" ย่อมจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดได้

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินพัฒนาการด้านการเรียนรู้
จุดประสงค์การเรียนรู้ อธิบาย และวิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลง และ
ลักษณะต่าง ๆ ที่ภาษามีการเปลี่ยนแปลงได้
คำชี้แจง นักเรียนศึกษาและร่วมกันอภิปรายตามหัวข้อที่กำหนดต่อไปนี้

๑. ปัจจัยที่ทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลง

.....
.....
.....
.....
.....
.....

๒. ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของภาษา

.....
.....
.....
.....
.....
.....

๓. เทคโนโลยีสารสนเทศกับการเปลี่ยนแปลงของภาษาสัมพันธ์กันอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ที่มาของมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปทรงรักษาไว้เป็นเยี่ยมพระสภานิกทรทั่วทุกภาคมากกว่า ๔๐ ปี แล้วจึงได้ทอดพระเนตรเห็นทุกทั้งสิ้นในการครองชีพของราษฎร ได้ทรงพบว่าราษฎรซึ่งส่วนใหญ่เป็นกสิกรรมต้องประสบภัยธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ฝนแล้ง นาถ่ม ศัตรูพืชรบกวน ทำให้การทำมาหากินไม่ได้ผลทั้งได้ทรงพบว่า ราษฎรไทยหลายท้องถิ่นมีฝีมือเป็นเลิศทางหัตถกรรมหลายชนิดสืบทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษ สมควรจะได้รับ การอนุรักษ์ไว้ให้เป็นมรดกของชาติสืบไป พระองค์ท่านจึงทรงทุ่มเทพระวิริยะอุตสาหะและทรงพระราชทานทรัพย์มาส่งเสริมงานหัตถกรรมแก่ราษฎร วัตถุประสงค์ก็คือ เพื่อหาอาชีพเสริมรายได้แก่พระสภานิกทรที่ประสบปัญหาในการเพาะปลูกหรือกสิกรรมที่ว่างจากฤดูกาลเพาะปลูกให้มีงานทำอยู่กับบ้าน โดยอาศัยวัสดุในท้องถิ่นซึ่งจะส่งผลให้ราษฎรต้องละทิ้งถิ่นฐานของตนเข้าไปทำงานรับจ้างในเมืองใหญ่ ๆ อันก่อให้เกิดปัญหาชุมชนแออัดในระยะยาวต่อไป นับว่าเป็นการช่วยรักษากรรมสิทธิ์ในที่ดินของราษฎรผู้มีรายได้น้อยได้อีกทางหนึ่งด้วย และสำหรับชาวไทยภูเขาผู้มีอาชีพปลูกฝิ่น ก็ทรงส่งเสริมให้หันมาประกอบงานฝีมือที่ชาวไทยภูเขามีความชำนาญอยู่แล้ว คือ การเป็นช่างเงิน หรือช่างทองแทน วัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งก็คือ เพื่อธำรงรักษาและฟื้นฟูหัตถกรรมแบบไทยโบราณซึ่งกำลังเสื่อมไปให้กลับมาแพร่หลาย เช่น การทอผ้ามัดหมี่ลวดลายโบราณ การทอผ้าแพรวา การจักสานย่านลิเภา การทำเครื่องทอง การทำคร่ำ เป็นต้น เนื่องจากหัตถกรรมประเภทนี้ต้องใช้ฝีมือ เวลา และความอดทนเป็นอย่างมากจึงหาผู้ที่สนใจสืบทอดวิชาได้ยากยิ่ง สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จึงโปรดเกล้าฯ ให้เปิดสอนหัตถกรรมแทบทุกประเภท แก่บุตรหลานของราษฎรผู้ไร้ที่ทำกิจ ณ บริเวณสวนจิตรลดา และเปิดสอนสมาชิกต่างจังหวัดในบริเวณพระตำหนักทุกภาคเวลาที่พระองค์ท่านเสด็จพระราชดำเนินแปรพระราชฐานไปประทับแรมเพื่อเยี่ยมราษฎร ทรงรับเด็กยากจน และการศึกษา น้อย ผู้ยังไม่มี การประสบการณการช่างใด ๆ เข้ามาเป็นนักเรียนศิลปาชีพ ทรง

เสาะหาครูฝีมือที่ยังหลงเหลืออยู่มาถ่ายทอดผลงานอันละเอียดอ่อนเหล่านี้ ทรงติดตามงานทุก
ชิ้น และพระราชทานกำลังใจแก่สมาชิกทุกคน โปรดที่จะใช้สอยผลิตภัณฑศิลปาชีพทุกชนิด
เพื่อเป็นตัวอย่างแก่ราษฎรทั่วไป

ใบความรู้ที่ ๑๕.๒

การใช้คำขึ้นต้น คำสรรพนามและคำลงท้ายในการเขียนหนังสือ

การใช้คำขึ้นต้น คำสรรพนาม และคำลงท้ายในการเขียนหนังสือ

ใช้กับ	คำขึ้นต้น	คำสรรพนาม	คำลงท้าย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า (ชื่อ) ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสกราบบังคมทูลพระกรุณาทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท	บุรุษที่ ๑ ข้าพระพุทธเจ้า บุรุษที่ ๒ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท	ควรมีควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้า (ลงชื่อ)
สมเด็จพระบรมราชินีนาถ	ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า (ชื่อ) ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสกราบบังคมทูลพระกรุณาทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท	บุรุษที่ ๑ ข้าพระพุทธเจ้า บุรุษที่ ๒ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท	ควรมีควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้า (ลงชื่อ)

ใช้กับ	คำขึ้นต้น	คำสรรพนาม	คำลงท้าย
สมเด็จพระบรมราชินี สมเด็จพระบรมราชชนนี สมเด็จพระยุพราช และสมเด็จพระบรมราชกุมารี	ขอพระราชทานกราบบังคมทูล (ออกพระนาม) ทราบบฝ่าละอองพระบาท	บุรุษที่ ๑ ข้าพระพุทธเจ้า บุรุษที่ ๒ ได้ฝ่าละอองพระบาท	ควรมิควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้า (ลงชื่อ)
สมเด็จพระเจ้าฟ้า	ขอพระราชทานกราบทูล (ออกพระนาม) ทราบบฝ่าละอองพระบาท	บุรุษที่ ๑ ข้าพระพุทธเจ้า บุรุษที่ ๒ ได้ฝ่าพระบาท	ควรมิควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
พระบรมวงศ์ชั้นพระองค์เจ้า	ขอพระราชทานกราบทูล (ออกนาม) ทราบบฝ่าพระบาท	บุรุษที่ ๑ ข้าพระพุทธเจ้า บุรุษที่ ๒ ได้ฝ่าพระบาท	ควรมิควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า (ลงชื่อ)
พระเจ้าบรมวงศ์เธอ(มิได้ทรงกรม) พระอนุวงศ์ชั้นพระวรวงศ์เธอ (ทรงกรม)	กราบทูล (ออกนาม) ทราบบฝ่าพระบาท	บุรุษที่ ๑ (ชาย) เกล็ด้า กระหม่อม (หญิง) เกล็ด้า กระหม่อมฉัน บุรุษที่ ๒ ฝ่าพระบาท	ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด
พระวรวงศ์เธอชั้นวรวงศ์เธอ (ที่มีได้ทรงกรม)	ทูล (ออกนาม) ทราบบฝ่าพระบาท	บุรุษที่ ๑ (ชาย) กระหม่อม (หญิง) หม่อมฉัน บุรุษที่ ๒ ฝ่าพระบาท	ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

ใช้กับ	คำขึ้นต้น	คำสรรพนาม	คำลงท้าย
หม่อมเจ้า	ขอประทานกราบทูล	บุรุษที่ ๑ (ชาย) กระหม่อม (หญิง) หม่อมฉัน บุรุษที่ ๒ ฝ่าพระ บาท	แล้วแต่จะ โปรด
สมเด็จพระเจ้า พระสังฆราชเจ้า	ประทานกราบทูล (ออกนาม) ทราบบฝ่าพระบาท	บุรุษที่ ๑ ข้าพระพุทธเจ้า บุรุษที่ ๒ ฝ่าพระ บาท	ควรมิควรแล้วแต่จะ โปรดเกล้ากระหม่อม
สมเด็จพระ พระสังฆราช	ทูล.....ทราบบฝ่าพระบาท	บุรุษที่ ๑ (ชาย) เกล้า กระหม่อม (หญิง) เกล้า กระหม่อมฉัน บุรุษที่ ๒ ฝ่าพระ บาท	ควรมิควรแล้วแต่จะ โปรด
สมเด็จพระราชา คณะรองสมเด็จพระ พระราชาคณะ	นมัสการ	บุรุษที่ ๑ กระหม่อม ดิฉัน บุรุษที่ ๒ พระคุณเจ้า	ขอนมัสการด้วย ความเคารพอย่างยิ่ง
พระราชาคณะ	นมัสการ	บุรุษที่ ๑ กระหม่อม ดิฉัน บุรุษที่ ๒ พระคุณเจ้า	ขอนมัสการด้วย ความเคารพอย่างสูง
พระภิกษุทั่วไป	นมัสการ	บุรุษที่ ๑ กระหม่อม ดิฉัน บุรุษที่ ๒ ท่าน	ขอนมัสการด้วย ความเคารพ

ใช้กับ	คำขึ้นต้น	คำสรรพนาม	คำลงท้าย
ประธาน องคมนตรี นายกรัฐมนตรี ประธานสภา ผู้แทนราษฎร	กราบเรียน	บรูษที่ ๑ ข้าพเจ้า บรูษที่ ๒ ๆ พลณ ๆ	ขอแสดงความนับถือ อย่างยิ่ง
องคมนตรี รอง นายกรัฐมนตรี รองประธานสภา ฯ รัฐมนตรี	เรียน	บรูษที่ ๑ ข้าพเจ้า บรูษที่ ๒ ท่าน	ขอแสดงความนับถือ อย่างยิ่ง
ปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้ว่าราชการ จังหวัด	เรียน	บรูษที่ ๑ ข้าพเจ้า บรูษที่ ๒ ท่าน	ขอแสดงความนับถือ อย่างยิ่ง
สมาชิกสภาผู้แทน ราษฎร สุภาพชน	เรียน	บรูษที่ ๑ ข้าพเจ้า บรูษที่ ๒ ท่าน	ขอแสดงความนับถือ
พ่อ แม่	กราบเท้าคุณพ่อคุณแม่	บรูษที่ ๑ ผม หนู บรูษที่ ๒ ท่าน	ด้วยความเคารพอย่าง สูง

หมายเหตุ ปกติคนทั่วไปไม่นิยมเขียนหนังสือกราบบังคมทูลโดยต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ควรเขียนถึงราชเลขาธิการสำนักงานราชวังเพื่อนำความกราบบังคมทูล

